

תת"ע 8315/10/17 - מדינת ישראל נגד אל סיד זאהי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 17-10-8315 מדינת ישראל נ' אל סיד זאהי
לפני כבוד השופט שרת קרייספין
המאשימה:
מדינת ישראל
עו"י ב"כ עו"ד פרג

נגד

אל סיד זאהי
עו"י ב"כ עו"ד דרב

הנאשם:

החלטה

בפני בקשה לביטול כתוב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

עסוקין בהודעת תשלום קנס מיום 10.3.15 וענינה, נהייה בנסיבות מופרצת, עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה (להלן - הדוח).

כתב האישום בעניינו של המבוקש, הוגש לבית המשפט, לאחר שניתנה לו ארכה להגשת בקשה להישפט, בגין הדוח שבנדון, בהמ"ש 2511-03-17, בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע, כאשר כבוד הש' הבכיר לנදמן קובע בזו הלשון: " **לגביו דו"ח 90504233898** (יש טעות בספרה אחת במספר הדוח- ש.ק.) **נתנה המשיבה את הסכמתה ולאחר שבחןתי את בקשה המבוקש ונימוקיה, מצאתי לנכון להיעתר לבקשה ולאפשר לבקשת להישפט ולטעון טענותיו.**"

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת הגנה, נכון המחדל בהמצאת דבר הדואר הרשום, דהינו, הودעה על ביצוע עבירה, לא עדמה המשיבה בפרק הזמן שנקבע בסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982:

(תיקו)

(א1) הייתה העבירה עבירה תעבורה ממשמעותה בפקודת התעבורה, שהחشد לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א לפקודה האמורה, לא יוגש עלייה כתוב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בענינה הזמננה או הודעת תשלום קנס, אם כתוב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום קנס טרם נשלחו ועבירה תקופה ממורט להלן:

עמוד 1

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

עוד טען הסגנור, כי "חזקת המסירה", נסתירה בנסיבות שבנדון, שכן, דבר הדואר לא נשלח לכתובתו המעודכנת של הנאשם לשלוח דברי דואר - ת.ד 5361 באර שבע, שעודכנה עוד ביום 11.8.7.8, כפי שניתן לראות בתמצית רישום משרד הפנים שהגיש.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשתו וטענה כי דבר הדואר הרשום לא הוחזר ולכן, נדרש, לכואורה, על יד הנאשם. עוד טענה כי החלטת בית המשפט לטעורה בbara שבע, ניתנה בחוסר סמכות מקומית וכי מעצם פניית הנאשם, עולה כי ידע על הדוח.

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א-225 א(א), מסגרת מועדים בהם על הتبיעה לשלווה לנԱשם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתוב אישום אלא אם כן נמסרה לנԱשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיית הנאשם להעמידו לדין, ועם ידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות טבעורה, נקבע **בדנו"פ 99/99 מדינת ישראל נגד בקשי:** "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחוזד לא יופגע על ידי קבלת דוח כעbor למללה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע بما מדובר ויקשה עליו להתנוון. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתושמת ליבו של החוזד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החוזד. די בכך שיעודו לחזוד על העבירה המיוחסת לו".

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר הتبיעה מוכיחה את משלוח הודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 ימים ממשלו ההודעה . החזקה ניתנת לסתירה, באם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבה.

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד אברהם חנוך כרומ, נאמר, בהקשר ל"חזקת המסירה", בעבירות קנס:

"...אפשרות נוספת היא שאירועה תקלה כלשהו שגרמה לכך שהنعمן לא קיבל את הודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במקרים כאלה - שהם בגדר החיריג ויוצא הדוףן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לננות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שהמוצה היה שלא כדין".

במקרה שבנדון, עולה כי הנאשם סתר את "חזקת המסירה", שכן, ההודעה על דבר ביצוע העבירה, כמו גם הדוח עצמו, לא נשלחו לכוחות המעודכנים, למשלות דברי דואר, כאמור לעיל, כפי שניתן לראות במסמכים שהגישה המשימה.

לפיכך, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה לא נמסרה ל הנאשם, במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק, מקבלת את טענת ההתיישנות ומורה על ביטול כתוב האישום.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ח, 28 ינואר 2018, במעמד הצדדים.